

TEŞEKKÜRLER GEZİ DİRENİŞÇİLERİ FAŞİZMİN DESPOT VE RİYAKAR YÜZÜNÜ SERGİLEDİĞİNİZ, DİRENME AZMI VE GÜZEL BİR GELECEK UMUDUNU HALKA AKITTIĞINIZ İÇİN

Haşim AYDINCAK

Elektrik-Elektronik Mühendisi
EMO Ankara Şubesi Yayın Kurulu Başkanı
hasimaydincak@gmail.com

Dünya faşizm ile 1.Dünya Savaşı sonrasında 2.Dünya Savaşı'na giden süreçte tanıştı. 1922'de İtalya'daki Musolini yönetimi ile 1933'Te Almanya'da Hitler Yönetimi ile iktidar oldu. 1933 yılında şöyle tanımlandı: "Faşizm, finans-kapitalin en gerici, en şövenist ve en emperyalist öğelerinin açık terörist diktatörlüğüdür." Günlük yaşamda, şiddete, zorbalığa, zulme başvuran kişileri tanımlamak/aşağılamak için faşist deriz. Bunu söylemekle bir bakıma yüreğimizi de soğuturuz. Oysa yaşanan acı deneyimler sonucunda yapılan bu klasik faşizm tanımlaması da göstermiştir ki faşizm, emperyalist en büyük sermayenin diktatörlüğüdür. Bu diktatörlüğü yürüten ve ona hizmet edenlere de faşist denir. Faşizm, gelişmiş ülkelerde egemen burjuvazinin normal "demokratik" yöntemlerle iktidarını sürdürmemesi durumunda hâkimiyetini devam ettirebilmek için başvurduğu bir diktatörlük biçimidir. Haliyle faşizm, işçi sınıfının, emekçi kesimlerin, ilerici güçlerin baş düşmanıdır. Onların her türlü örgütlenmesine, demokratik kıpırdanışlarına, önderlerine darbe vurur.

Bizim gibi yarı-yeni sömürge ülkeler kendi iç dinamiğiyle gelişmemektedir; emperyalizme ekonomik, siyasi ve askeri olarak bağımlıdır. Egemen sınıflar sömürgeci ülkelerin burjuvazisi tarafından geliştirildiklerinden kendilerine güvenleri zayıftır, emekçi kesimlerin en basit ekonomik-demokratik taleplerine karşı bile tolerans gösteremezler. Yarı-yeni sömürge ülkelerin egemen sınıfları ekonomik krizlerin yükünü sürekli olarak emekçi kitlelere yıkarlar ve bunu gerçekleştirmek için gerekirse açık baskı yollarına başvurmaktan da geri kalmazlar. Göstermelik bir demokrasi görüntüsünün ardında her zaman için emperyalizmin güdümünde, yasama, yürütme ve yargı alanlarında baskıcı, zora-şiddete dayanan adaletsiz bir sistem saklanmaya çalışılmakta ve yürütülmektedir. Esas olarak Hükümetler ve devlet kurumları egemen sınıfların kitleler üzerinde kurdukları bu baskı ve terörün araçları haline getirilirler ve böylece faşist bir yönetim biçimi "demokrasi" görüntüsü altında sürekli ve somut olarak uygulanır.

İkinci Dünya Savaşı sonrasında dünyaya hegemonyasını dayatan ABD, demokratik devrimini tamamlayamamış ya da yapamamış olan ülkelerde anti komünist tavırları da kışkırtarak kaleyi içten fethedip, egemen sınıfları elde edip içerdeki egemen sınıflar ittifakını doğrudan emperyalist sermaye güdümüne sokarken; Devlet içinde kurulan militer ve istihbari kuruluşları tümüyle ABD'nin ilgili kurumlarının denetimi altına alıyordu. ABD zamanla bir yandan açık ve gizli resmi kuruluşlar oluşturup yönetirken bir yandan

da, "dolaylı savaş" yöntemlerine uygun olarak paramiliter ve "sivil" örgütler de kurdurarak anti-komünist faaliyetleri geliştirip kitlelere siyasal olarak nüfuz ediyor; diğer yandan da faşizmin kitle tabanını genişletmek ve toplumun gözünde meşrulaştırmak için ırkçı şövenizmi ve daha da yoğun olarak dinciliği tahrik ediyordu. Böylece bu ideolojik sapkınlıkların, baskı ve şiddetin devletin bütün kurumlarında ve toplum içinde içselleştirilmesini sağlamaya çalışıyordu. İşte bu yönetim biçimine "sömürge tipi faşizm" denmektedir. ("Sürekli faşizm" de, gizli faşizm" de, "sömürge tipi demokrasi" de demek mümkün aslında.) Biz bu sömürge tipi faşizmi, 12 Mart darbesi öncesi uygulamaları ve darbe dönemi uygulamaları ile yine 12 Eylül darbesi öncesi uygulamaları ve darbe dönemi uygulamaları ile (ve yine sonraki günümüze kadarki süreçte) etimiz kemiğimizle yaşayarak geldik: Örneğin 12 Eylül darbe öncesi halkı yıldırma ve hak taleplerini bastırma için halka yönelik resmi güçlerin yönettiği baskı ve saldırıların yanı sıra güdümlenmiş ülkücü çeteler saldırtılır, onların bu saldırıları sağ-sol çatışması gibi gösterilerek resmi güçlerin halk güçlerine daha şiddetli saldırılarına-

baskılarına bahane yapılırken; saldırgan çeteler yeni saldırılar için güdülenmeye ve arkanınmaya devam ediliirdi. Halkın sindirilmesi ve teslim alınmasında bu yöntemlerin artık yetersiz kaldığı noktadan sonra darbe yapılarak hiç bir maskeleye ve gizlemeye gerek görölmeden doğrudan zorba faşist yöntemlere ve zulme başvurulması yoluna gidilmişti. Nitekim Mamak zindanından çıktıktan ve 3 yılı aşan bir işkence tedavisi sürecinden sonra, 1987 yılında, bir paneldeki konuşmamda sömürge tipi faşizmi şöyle tanımlamıştım: “Vücudumda resmi ve faşist güçlerin açtığı çok sayıda yaranın izleri bulunmaktadır. Öyle ki plajda vs soyunduğumda açığa çıkan bu yara izleri görenlere ürküntü vermektedir. Normal koşullarda giyinik iken ise sadece burnumun üzerindeki (Göz bağından kalma) yaranın izi görünmektedir. Bu durumu kastederek ‘Sivil ve faşist saldırganlığın vücudumda buluşmuş olmaları da rastlantı değildir, bu yaraların görünen kısmının küçücük olması da rastlantı değildir. Tam da sömürge tipi - gizli faşizmin özelliğinin doğal sonucudur’. Faşizme ilişkin bir yanılısamaya da değinmek doğru olacaktır. Çoğu kez aklın ve vicdanın kabul edemeyeceği düzeylere varan baskı, şiddet, zulüm ve haksızlıklar olduğunda; bunlar o uygulamaları yapan görevlilerin zalimliğinden, sadistliğinden, caniliğinden ileri geliyormuş sanılır, öyle gösterilmeye çalışılır. Oysa, işin gerçeği, egemen sınıflar -sistem, yönetebilmek, halkı sindirebilmek, teslim alabilmek için bu baskı ve şiddet yöntemlerine başvurma ihtiyacını duymaktadır. Bu yöntemleri içine sindirebilen, uygulama yatkınlığında olan zalim, sadist, cani, vicdansız unsurları istihdam ederek, onlara güç - yetki ve olanaklar vererek, onları kollayıp koruyarak halkın üzerine salan doğrudan sistemin kendisidir.

Orta Doğu’daki hegemonyasını pekiştirmek için Amerika habire Orta Doğu’ya bazı ayarlar vermeye çalışmaktadır. BOP olarak adlandırılan bu projenin yürütülmesinin Türkiye ayağı AKP iktidarı gibi bir oluşuma ihtiyaç göstermiş ve AKP kadrolarını işbaşına getirmiştir. BOP Eşbaşkanlığı görevini üstlenmekle övünen RTE ve yönetimi, temelinde Amerikancı Sünni İslam kardeşliği yatmakta olan bu proje kapsamında Yeni Osmanlılık hayallerini de katarak etkin olmaya çalışmaktadır. Bunun içteki yansıması olarak ise 2002 yılından beri süren AKP iktidarı yaşanmaktadır. Amerika’dan icazet almış ve sandıktan çıkmayı becermiş olmanın gücüyle on yıldır süren AKP iktidarında ordu, güvenlik güçleri, yargı, eğitim gerici İslami iktidarın güdümüne sokuldu, sendikalar ve diğer demokratik kitle örgütleri etkisizleştirildi. Uluslararası sermaye ile işbirliği halinde kamu kaynaklarının yağmalanması, doğanın talanı ve tahribi inanılmaz boyutlara ulaştı, emperyalizme ve yandaşlara peşkeş çekmeler yaygınlaştırıldı. Dinci görüntülerle insanların yaşam alanlarına, yaşamlarına müdahaleler yoğunlaştı. En ufak demokratik muhalefet, karşı çıkış veya kıpırdanma terörizm -bölücülük gösterilerek şiddetle bastırılır oldu. Teslim alınan medya aracılığı ile arsız ve küstahça demagogiler eşliğinde gerçekler halktan gizlenmeye ve çarpıtılmaya başlandı. Sandıktan çıkmış

olmanın kazandırdığı yetkinin kullanımı, faşizan politikalar ve fiilen uygulanan sivil diktatörlük boyutu kazandı. İşte tam da bu ortamda Taksim Gezi Parkı direnişi uç verdi. Gezi Parkı’nın hiç bir hak hukuk tanımaksızın yok edilmek istenmesine karşı çıkan insanlar, “bir kaç çapulcu” diye küçümsenerek biber gazı, gaz bombası, Tomalar, silahların kullanıldığı orantısız polis şiddetiyle parktan silkelene atılmaya çalışıldı, direnişçilerin çadırları ateşe verildi. İşte o andan itibaren bütün ülke direnişe kesti. Halk yurdumuzun dört bir yanında “Her yer Taksim her yer direniş”, Faşizme karşı omuz omuza”, “Mustafa Kemal’in askerleriyiz”, “Hükümet istifa”, “Tayyip istifa” sloganları ve “Gün doğdu hep uyandı/Siperlere dayandık...Yolumuz devrim yolu/ Gelin gardaşlar gelin / Yurdumuza faşist dolmuş/ Vurun gardaşlar vurun” marşıyla sokaklarda barikatlardaydı artık.

Esarete karşı direncin, özgürlük için kavganın destanıydı Gezi Parkı ile başlayan ve yurda yayılan bu isyan. Faşizme karşı kendiliğinden büyük bir toplumsal konsensüs, bir cephe oluştu. Boyun eğmeyen, korkmayan, yılmınlığa yer vermeyen bir direniş yükseldi. Kadınli erkekli gencecik insanlar yanıbaşlarında gaz bombasıyla, mermiyle, TOMALARIN basınçlı kimyasallı suyu ile yaralanıp düşenler, gözaltına alınmalar-ışkenceler olduğu halde (aynı riskler kendileri için de geçerli olduğu halde) yılmadan mücadeleyi yükselttiler. Nasıl olsa onların gazı da suyu da bitecek diyerek direniş günler boyu ayakta tuttular. Polisin daha şiddetli saldırılarına gerekçe yaratabilmek için “direnişçiler silah kullandı” gibi yalanlarına, acımasız saldırılarına rağmen barışçı mücadele yöntemlerinden uzaklaşmadılar. Barikatların gerisinde hayran olunacak bir dayanışmayı ve ortak yaşam ortamlarını oluşturdular. İktidar borazanı ve yalakası medyanın direniş görmezden gelme ve faşist demagogilerle çarpıtması sorunlarını sosyal medyayı en iyi şekilde kullanarak aştılar. Bu tutumları ve kuruluşları deşifre ettiler. “Camide içki içtiler”, “Benim başörtülü bacıma saldırdılar”, “Arkadaşlarını kendileri vurdular”, “Kamu malına zarar verdiler”... vb karalama ve demagogileri anında açığa çıkararak söyleyenlere yutturdular. Can kayıplarına, çok sayıda kör olmalara, sakat kalmalara rağmen barışçıl ve sabırlı bir mücadele çizgisini sürdürerek polis şiddetini bütün çıplaklığı ile teşhir ettiler. Onları alaya alarak “madara” ettiler. Eğlenir gibi bir mücadele çizgisinde herkesin kendi özgün isyanıyla, gücüne göre-becerebildiği katkısıyla yer almasının olanaklarını hep açık tuttular.

Gezi direnişçileri, AKP düzeninin yarattığı korku duvarlarını yıktı. Halktaki özgürlük ve demokrasi talebinin ne kadar güçlü olduğunu ve onu aşma yönündeki bir iradenin varlığını ortaya koydu. Bu irade bugün semt parklarındaki forumlarla sürüyor. Halkın yaşamını belirleme gücü ve örgütlenmelerini geliştirici yönde söylem ve eylem birlikleri oluşturma yönünde ilerliyor. Tam da sürece uygun sloganda denildiği gibi; **BU DAHA BAŞLANGIÇ, MÜCADELEYE DEVAM...**